

УДК 325.254.4

РОЛЬ ООН В УПРАВЛІННІ МІГРАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

НОВИЦЬКА О.В.,
аспірантка
Дипломатичної
академії України
при МЗС України

Згідно зі статистикою ООН, сьогодні ми є свідками безпрецедентних масштабів законної та незаконної міграції осіб, спричиненої збройними конфліктами та іншими видами загрози життю та здоров'ю людей. У статті робиться аналіз ситуації навколо різних категорій мігрантів на Близькому Сході протягом останніх років, а також пов'язаних із міграційними трендами актуальних проблем у безпековій та гуманітарній сфері. Робиться спроба окреслити можливі шляхи вирішення зазначених проблем.

Ключові слова: Близький Схід, міграція, незаконні мігранти, біженці, переміщені особи.

Протягом останніх місяців всі світові ЗМІ приділяли велику увагу проблемі сирійських біженців, які масово шукають притулку в Європі, заповнивши східноєвропейські країни, через які вони прагнуть дістатися західноєвропейських держав. Зазначене питання стало темою для екстреної наради міністрів внутрішніх справ Євросоюзу 22 вересня ц.р., під час якого нарешті вдалося більшостю начебто вирішити питання щодо перерозподілу 120 тисяч мігрантів. Водночас, за даними експертів, найближчими місяцями до Європи потрапить близько мільйона осіб.

В січні 2015 року Організація Об'єднаних Націй оприлюднила звіт, згідно з яким близько 8,3 млн. осіб стали біженцями протягом 2014 року. Загальна кількість людей, якими опікується Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ ООН), склала 60 млн. осіб – найвищий показник за останні десятиліття¹. Кількість осіб, що звернулися в 2014

році з проханням про надання притулку в розвинених країнах, також сягнула рекордної за 22 роки позначки – 866 тис. осіб. Лише внаслідок конфліктів в Іраку та Сирії 15 млн. осіб мусили залишити свої домівки². Востаннє такий сплеск вимушеної міграції спостерігався під час конфлікту в Боснії та Герцеговині.

До 2014 року Україна не потрапляла до цієї сумної статистики, проте події на Сході України та анексія Криму призвели до вимушеної міграції понад півтора мільйона осіб за офіційними даними (з них 1,2 млн. мають статус внутрішньо переміщених осіб, ще 800 тис. шукали притулку в сусідніх країнах)³. Таким чином, наша країна раптово опинилася перед низкою викликів, до яких ми не звикли, зокрема такими, як необхідність оперативно забезпечити базові потреби великої кількості людей, психологічна адаптація переселенців, існування морально-етичних та політичних розбіжностей між переселенцями та місцевими жителями та потреба пошуку компромісів, погіршення криміногенної ситуації і т. ін.

Близький Схід та Африка продовжують залишатися регіонами походження переважної більшості біженців у світі: найбільше клопотань про надання притулку було подано сирійцями, афганцями, мешканцями Сомалі, Судану та Південного Судану, Демократичної Республіки Конго, М'янми та Іраку. Значна частина біженців знаходить притулок у сусідніх країнах: наприклад, понад половину афганських біженців залишилися в Пакистані. Найбільше біженців відносно чисельності власного населення прийняли Ліван та Йорданія, в той час як найбільше навантаження на економіку справляє вимушена міграція в Ефіопію та Пакистан.

Значною мірою таке різке збільшення кількості біженців та внутрішньо переміщених осіб було спровоковане подіями «Арабської весни», в результаті яких було порушено існуючий порядок. Наприклад, Лівія довгий час була для Європи своєрідним кордоном, заслоном між бідними країнами Африки та Близького Сходу і багатою Європою. Після скинення режиму Муаммара Каддафі, який проводив цю політику недопущення масової міграції до Європи, а також початку фактично громадянської війни в Сирії, мільйони людей опинилися в таборах біженців в сусідніх країнах. Певний час проблема територіально залишалася стабільною, проте через 4 роки після означених подій, втративши надію повернутися додому та втомившись від поганих умов проживання, сотні тисяч мігрантів

вирішили шукати кращої долі на Європейському континенті.

Серед розвинених країн Швеція стала новим домом для найбільшої чисельності біженців. Переважна кількість заявок на отримання статусу біженця подавалися в Німеччині, США, Італії. З урахуванням розмаху незаконної міграції, проблема біженців виходить за рамки одного регіону і становить дедалі складнішу проблему для більшості країн світу, адже ефективна асиміляція мігрантів залежить і від їхньої чисельності.

Найбільшою проблемою є те, що більшість біженців осіли в країнах, соціально-економічні системи яких не спроможні вирішити питання асиміляції значних людських потоків. Величезне навантаження на і так не досконалу інфраструктуру підвищує внутрішню напругу та може призводити до конфліктів між місцевим населенням та іммігрантами. Це змушує керівництво таких країн-реципієнтів шукати допомоги міжнародної спільноти. В той же час більшість багатих країн (наприклад, Об'єднані Арабські Емірати, Катар) докладають всіх зусиль для стримування імміграції до них, особливо біженців. Для керівництва цих держав більш прийнятною моделлю є надання обмеженої фінансової допомоги країнам, що найбільше потерпають від масової імміграції.

Йорданія є однією з близькосхідних країн, які намагаються ефективно керувати імміграцією величезної кількості людей, є Йорданія. В той час як населення країни складає менше 7 млн. осіб, притулок в ній знайшли 680 тис. біженців із Сирії, а також приблизно така ж кількість жителів Іраку, які рятуються від бойовиків Ісламської Держави (ІДІЛ). В ХХ ст. Йорданія вже мала досвід асиміляції палестинських біженців, яких зараз налічується близько 2 млн., загалом же палестинці становлять половину етнічного складу країни. Зазначена асиміляція може без перебільшення вважатися найуспішнішою серед усіх арабських країн, куди емігрували палестинці – на відміну від багатьох сусідів, Йорданія надала палестинцям громадянство і доклала чимало зусиль для їхньої адаптації в нових умовах.

Така кількість нових іммігрантів відносно місцевого населення держави з досить слабкою економікою, яка нещодавно пережила події «арабської весни», природно, спричинює зростання напруги та незадоволення місцевого населення. На додаток, небезпека щодо потрапляння в країну бойовиків зі збройних угруповань штибу ІДІЛ під

виглядом мирних біженців збільшує необхідність посилення заходів безпеки на кордоні та додаткових фінансових витрат.

Слід зазначити, що в 1970-х Йорданія переживала загострення внутрішньої безпекової ситуації з огляду на виникнення серед палестинських біженців незаконних збройних груп, метою яких була терористична боротьба із сусіднім Ізраїлем. В кінцевому рахунку йорданському уряду прийшлося вдатися до кардинальних заходів і військовими методами знищити ці угруповання («Чорний вересень»). Чи стане сьогоднішня ситуація подібною до тієї, поки що невідомо, проте чинний уряд країни робить спроби принаймні покращити контроль за нелегальним перетином кордону. В цьому контексті величезну роль відіграє співробітництво країни зі Сполученими Штатами Америки, за сприяння яких в червні було відкрито черговий елемент системи прикордонного контролю на кордоні з Сирією та Іраком. Нова система повністю покриває йордансько-сирійський кордон, у свою чергу, роботи на йордансько-іракському кордоні мають бути завершені наприкінці 2015 р.

Загальна кількість сирійських біженців в сусідніх країнах – Єгипті, Йорданії, Іраку (Курдистані), Туреччині та країнах Північної Африки сягнула в 2015 р. 4 млн. осіб⁴. З них 1,3 млн. осіб знайшли притулок в Лівані. Таким чином, за чисельністю прийнятих сирійських біженців Ліван знаходиться на другому місці після Туреччини, яка прийняла у себе 1,8 млн. осіб. З урахуванням імміграції до Лівану також кількох десятків тисяч іракських біженців, такий приріст населення здійснює надзвичайно велике навантаження на інфраструктуру країни із населенням всього 5 млн. осіб. Крім соціально-економічного напруження, занепокоєння ліванської влади викликає ситуація з новонародженими серед біженців: в 2014 році серед майже 6 тис. немовлят 72% не мали офіційного свідоцтва про народження, що ставить питання щодо їхнього громадянства в майбутньому та визнання їхніх документів сирійською владою.

Вплив кількатисячної імміграції на внутрішньополітичну ситуацію спостерігається навіть в такій розвиненій державі, як Ізраїль. Збільшення в геометричній прогресії числа молодих працездатних африканців (здебільшого суданців), які з огляду на відсутність у них легального статусу не могли влаштуватися на роботу – а найчастіше навіть і не прагнули цього – призвела до зростання криміногенності у великих містах та масових гро-

мадських протестів, що змусило владу звернути на проблему більшу увагу. Після того, як чисельність незаконних іммігрантів з країн Африки, які перетинали кордон Ізраїлю з Єгиптом, сягнула десятків тисяч, було прийняте рішення про будівництво спеціальної споруди вздовж лінії кордону, яка проходить по Синайському півострову. Роботи були завершені на початку 2013 року, що дозволило, згідно заяв ізраїльського уряду, повністю вирішити проблему. Рішення про будівництво такої ж стіни з Йорданією вже було прийняте, проте роботи були відкладені з огляду на необхідність удосконалення кордону із Сирією.

Водночас, залишається проблема адаптації тих незаконних іммігрантів, які вже потрапили на територію країни. Одним із нюансів, які ускладнюють можливість їхньої асиміляції, є те, що політика уряду Ізраїлю та вся його ідеологія покликані перш за все створити на території держави «єврейський дім». Майже двохмільйонне арабське та бедуїнське населення і так становить певну потенційну демографічну небезпеку, тому масова асиміляція не-євреїв зустрічає прихований спротив як суспільства, так і керівництва. З іншого боку, Ізраїль не може реалізувати запропоновані кардинально налаштованими групами кроки – наприклад, видворити всіх африканців за прикордонну межу – оскільки це може призвести до додаткового погіршення міжнародного іміджу країни та відносин з європейськими і американськими партнерами, адже життю більшості з цих людей в країні походження загрожує реальна небезпека, що дає їм право вимагати надання їм статусу біженця. З метою локалізації незаконних іммігрантів були побудовані табори у віддалених від найбільших міст районах, проте всім зрозуміло, що це вимушений і тимчасовий захід.

Величезною проблемою, пов'язаною з питанням біженців, є їхнє становище в місцях з існуючими конфліктами. Яскравим прикладом є табір палестинських біженців Ярмук, розташований в передмісті Дамаску. Табір був «неофіційним табором біженців», місцем компактного проживання найбільшої палестинської групи на території Сирії: в 2004 році там налічувалося 137 тис. осіб. Під час подій 2011 року табір став місцем постійних збройних сутичок між провладними військами та повстанцями, що призвело до голоду, епідемії, інших численних втрат, внаслідок чого більшість мешканців покинули свої домівки, і колись доволі стабільна та поважна громада зменшилася до

20 тис. осіб. Проте найгірші часи прийшли після активізації ІДІЛ. В середині квітня загонам самооборони Ярмуку вдалося відбити їхній напад, проте наприкінці місяця бойовики ІДІЛ захопили 80% табору. Протягом кількох тижнів мешканці табору жили в нелюдських умовах: окрім постійних знущань, вбивств, нищення музичних інструментів (ІДІЛ є мусульманами екстремістського салафітського напрямку, який забороняє використання музичних інструментів) та витворів мистецтва, відсутності доступу до води та їжі на межі повного голодування, більшість населення з огляду на антисанітарію страждали на хвороби типу гепатиту та тифу⁵. Хоча завдяки діям урядових військ в кінцевому рахунку табір вдалося відбити, немає жодних гарантій, що ситуація не повториться.

Аналогічні події характерні для всіх країн, в яких зараз відбуваються збройні конфлікти. Проте навіть саме середовище біженців також є джерелом досить високого напруження. Так, палестинські біженці нещодавно вийшли на вулиці Бейруту на знак протесту проти скорочення фінансування БАПОР програм допомоги палестинцям внаслідок збільшення фінансування потреб біженців з Сирії. Також у червні пройшли масові демонстрації біженців із Сирії на грецькому острові Лесбос, де перебуває кілька тисяч осіб. Відсутність перспектив, роботи та соціальних гарантій сприяють зростанню насильства серед біженців. Сутички виникають навіть в одному таборі між представниками різних етносів і інколи вимагають втручання представників правоохоронних відомств.

Оцінити реальний конфліктний потенціал вимушеної міграції доволі важко. Політичні та етнічні протиріччя, здатні призвести до озброєного протистояння, залежать від багатьох факторів, в тому числі узгодженості дій соціальних інститутів, здатності держави гарантувати дотримання законів та безпеку власних громадян і іноземців та інших. Деякі спеціалісти вбачають оптимальне рішення проблеми біженців у їхньому облаштуванні в таборах із можливістю наступного переселення в треті країни або репатріації на батьківщину, проте такий варіант не завжди виявляється ефективним.

В середині 1990-х у своїй книзі «Зіткнення цивілізацій» С.Хантінгтон зазначив, що однією зі сфер, в яких розвиватиметься найгостріше протистояння між Заходом та іншими суспільствами, буде намагання Заходу захистити культурну, суспільну та етнічну цілісність західних країн, оскільки для цього західна цивілізація буде пови-

нна обмежувати кількість жителів незахідних суспільств, які бажатимуть потрапити в них в якості біженців або іммігрантів⁶.

До 1970-х рр. європейці та американці ставилися до будь-яких іммігрантів прихильно, проте наприкінці ХХ ст. такі настрої змінилися на більш ворожі: зростання рівня безробіття серед «місцевих» жителів, збільшення у міграційних потоках чисельності незаконних іммігрантів, переважання у імміграційних потоках представників докорінно інших культур, зміщення демографічного балансу (висока народжуваність у вихідців з Африки та Близького сходу на фоні низької народжуваності європейців) призвели до посилення негативного відношення суспільств до іммігрантів, в тому числі біженців.

Не всі іммігранти виявляють високу готовність до асиміляції у приймаюче суспільство. В деяких місцях в США більше населення володіє іспанською, аніж англійською, а у великих містах Європи сформувалися райони, населені майже виключно арабами або африканцями.

Серед численних організацій, які працюють у сфері надання допомоги вимушеним мігрантам, найбільш впливовими є організації, афілійовані з ООН. На жаль, треба констатувати, що тематика біженців є досить плідним ґрунтом для виникнення та розквіту корупції. Так, безвідповідальне витрачання коштів, наданих міжнародними організаціями та іншими донорами, відсутності продуманої політики, корупція в самому агентстві та серед палестинських урядових структур, а також об'єктивні зміни в регіоні, що призвели до погіршення гуманітарної ситуації в багатьох країнах Близького Сходу, поставили Близькосхідне агентство з надання допомоги палестинським біженцям та організації праці (БАПОР, англійською UNRWA) на межу фінансового колапсу⁷. В цьому контексті рішення Кувейту виділити БАПОР в червні 2015 р. 15 млн. дол. США було надзвичайно на часі⁸. Варто відмітити, що Кувейт є постійним донором Агентства: в 2014 році сума донорських коштів склала 17 млн. дол. США, в 2013 – 29 млн. дол. США, з них 12 млн. – через Ісламський банк розвитку.

Загалом розмах так званої «кризи біженців» поставив гуманітарні агентства у ситуацію гострої нестачі коштів для забезпечення навіть основних потреб людей, вимушених залишити свої домівки. Однією з додаткових причин масового напливу сирійських біженців в Європу деякі аналітики на-

зивають катастрофічні умови в таборах біженців в Лівані та Йорданії, де у людей інколи нема достатньо їжі та доступу до медичних послуг⁹. Причиною такої ситуації є гостра нестача фінансів: більшість коштів, наприклад, Юнісеф та Апарату Уповноваженого ООН з прав людини, надходять від приватних донорів та окремих урядів, а не з загального бюджету ООН. Хоча потреби таких органів, які опікуються п'ятьма найбільш актуальними проблемами з точки зору масової міграції (Сирія, Південний Судан, Ємен, Ірак, землетрус в Непалі), зростають з огляду на збільшення кількості мігрантів, бюджети агентств постійно скорочуються. В 2015 році фінансові надходження будуть меншими ще на 10%.

Станом на сьогодні навіть у європейських країнах відсутня єдність з питання біженців: під час останньої зустрічі міністрів внутрішніх справ ЄС в Люксембурзі представникам 28 країн з великими труднощами вдалося дійти згоди щодо того, яким чином розподілити між собою 40 тисяч біженців, які знаходяться в Італії та Греції. Влада Італії, яка протягом останніх років зазнала найбільш масової імміграції, висловлює обурення тим, що більшість інших європейських країн не палають бажанням зробити свій внесок у вирішення цього питання.

Підвищити увагу до проблеми близькосхідних біженців закликав також чинний Верховний комісар ООН з проблем прав людини – йорданський принц Зейд Хусейн, який висловив думку, що економічні, фінансові та інфраструктурні умови Євросоюзу цілком дозволили б Європі асимілювати протягом наступних кількох років один мільйон біженців з охоплених війнами країн Близького Сходу¹⁰. За його підрахунками, ця цифра дорівнюватиме лише 0,2% від населення Європи, в той час як, наприклад, Лівану вдалося впоратися із потоком мігрантів, який дорівнював 24% від населення країни.

Подібні заклики – переглянути міграційну політику у зв'язку зі зростанням насильства у світі – лунають з боку ООН вже певний час, особливо після кількох найбільш страхітливих інцидентів, коли вимушені переселенці намагаються здобути європейських берегів морем і гинуть в результаті нещасних випадків. Зокрема, лише за 6 місяців 2015 року під час спроб перетнути європейські кордони загинуло 1800 людей, усього ж за цей період свою долю спробували близько 100 тис. осіб. Незважаючи на жахливу статистику, більшість країн, які не мають безпосередніх кордонів із країнами із най-

гіршими безпековими та гуманітарними умовами, навряд чи вдадуться найближчим часом до рішучих дій щодо допомоги вимушеним переселенцям. Тим більше, що через конфлікт на Сході України, фінансові проблеми Греції Європа сьогодні є ще більш розділеною, а багаті близькосхідні держави відчули свою важливість і намагаються грати на рівні з Європою, США та Китаєм.

В XXI столітті світ, вірогідно, змінюватиметься швидше, ніж це відбувалося в столітті XX. Розвиток технологій призводить до пришвидшення всіх процесів, покращення комунікацій між людьми та появи викликів, про які не чули навіть 30 років тому. Водночас, система державного управління та міжнародних відносин не є достатньо гнучкою, щоб відповідним чином та у потрібні терміни реагувати на ці виклики. В минулому столітті проблема адаптації іммігрантів не стояла у країнах «першого світу» так гостро: величезна кількість низько кваліфікованих робіт, на які не погоджувалися місцеві громадяни, географічна розсіяність іммігрантів та певна готовність них самих до асиміляції давали можливість адаптувати їх у приймаюче суспільство. Проте з часом нові хвилі імміграції концентрувалися у своєрідних «гетто» у великих містах, нові покоління на фоні соціально-економічних контрастів з «аборигенами» та відсутності рівних можливостей з «місцевими» відчували потребу зміцнювати зв'язки зі своїми одноплемінниками та відокремлювати себе від суспільства, попит на некваліфіковану працю знижувався, рівень безробіття зростав. У свою чергу, для більшості країн «третього світу» проблема управління імміграційними потоками до 1970-х рр. не стояла взагалі.

Сьогодні кількість мігрантів, в тому числі біженців та вимушених переселенців сягнула рекордних масштабів. Звісно, не всі десятки мільйонів стали біженцями протягом останніх бодай п'яти років – значна кількість людей зберігає цей статус роками, навіть поколіннями. Водночас темпи зростання вимушеної міграції населення, в тому числі з огляду на небезпеку життю або здоров'ю, зросли. Вже очевидно, що тактика фізичного стримування не завжди дає очікувані результати. Крім того, соціально-економічні процеси серед тих, хто був змушений залишити домівку кілька років, а інколи і десятки років тому, також ставлять нові виклики: невдала асиміляція породжує соціальну напругу, етнічне розмаїття, яке колись було для більшості джерелом нового культурного досвіду,

сьогодні інколи є плідним підґрунтям для розвитку екстремізму та тероризму, релігійні протиріччя змушують переглянути ставлення до загальноприйнятих прав і свобод тощо.

В багатьох демократичних країнах збільшують свою популярність націоналістичні партії, часто з ксенофобськими та расистськими програмними тезами. Зокрема, в Данії, яка поряд із розвинутою системою соціальних гарантій має досить жорсткі імміграційні вимоги, на останніх парламентських виборах другою за представленістю партією стала Датська народна партія, яка серед іншого виступає за впровадження ще жорсткіших імміграційних норм¹¹.

Прояви «зіткнення цивілізацій», про яке писав С.Хантінгтон в 1995 році, інколи нам доводиться спостерігати на власні очі. Зокрема, проблема вимушеної еміграції з Близького Сходу в майбутні роки навряд чи втратить актуальність, оскільки нема підстав очікувати найближчим часом встановлення в регіоні миру та порядку. До того ж, демографічні процеси серед біженців сприятимуть природному збільшенню їх чисельності, а не навпаки, в той час як чисельність «місцевого»

працездатного населення, з урахуванням європейських тенденцій, зменшуватиметься. Все це впливатиме не лише на внутрішньополітичну ситуацію, але і на відносини між різними країнами масової імміграції з огляду на можливі розбіжності в імміграційній політиці.

Чи виявиться людство спроможним вирішити виклики, пов'язані з вимушеною міграцією, в тому числі на Близькому Сході, на нашу думку, залежить від єдності позиції країн, бажання знайти точки дотику державами, які мають інколи кардинально протилежні уявлення та цінності, а також від спроможності «багатих» та «ситих» суспільств вийти за рамки «зони комфорту» своєї звичної обстановки та побачити існуючі реалії так, як вони є. Сучасні проблеми вимагають нестандартних підходів. Для вироблення таких підходів необхідна наявність можливостей для обговорення із залученням якомога ширшого кола співрозмовників. Станом на сьогодні ООН залишається найкращою площадкою для таких дискусій, і, можливо, в цьому міститься потенціал для відновлення ваги організації на світовій арені, її реформування та подальшого розвитку.

ПОСИЛАННЯ:

1. UNHCR annual Global Trends Report: World at War. – <http://www.unhcr.org/558193896.html>
2. Syrian conflict pushes refugee figures to record numbers - <http://www.france24.com/en/20150618-refugees-syria-conflict-unhcr-displaced-record>
3. Кількість біженців з України перевищила 800 тисяч осіб – ООН// «Дзеркало тижня», 21.04.2015 - http://dt.ua/UKRAINE/kilkist-bizhenciv-z-ukrayini-perevischila-800-tisyach-osib-oon-170474_html
4. 2015 UNHCR subregional operations profile - Middle East
5. One month under ISIS: Starvation, typhoid and the burning of musical instruments in Yarmouk. Jafra Foundation for Youth Development and Relief. May 2, 2015 - <http://mondoweiss.net/2015/05/starvation-burning-instruments>
6. С.Хантінгтон. Столкновение цивилизаций. – М: 2006
7. UNRWA Facing Worst Financial Crisis in 65 Years. - IMEMC News & Agencies, June 16, 2015 - <http://www.imemc.org/article/71963>
8. Kuwait donates \$15 million to support UNRWA's work with Palestinian refugees. – Middle East Monitor, 15 June 2015 - <https://www.middleeastmonitor.com/news/middle-east/19230-kuwait-donates-15-million-to-support-unrwas-work-with-palestinian-refugees>
9. Harriet Grant. UN agencies 'broke and failing' in face of ever-growing refugee crisis// The Guardian, 06.09.2015 - <http://www.theguardian.com/world/2015/sep/06/refugee-crisis-un-agencies-broke-failing>
10. J.Schahtel. Jordanian Prince Demands EU Support One Million Syrian Refugees As Jordan Steps Up Border Security// Haaretz, 16.06.2015 - <http://www.breitbart.com/national-security/2015/06/16/jordanian-prince-demands-eu-support-one-million-syrian-refugees-as-jordan-steps-up-border-security/>
11. Record Gains For Anti-Immigrant Party in Danish Vote. – Breitbart News, 20.06.2015 - <http://www.breitbart.com/national-security/2015/06/20/record-gains-for-anti-immigrant-party-in-danish-vote/>

Novytska O.V. Role of the United Nations Organization in managing the migration processes in the Middle East / Diplomatic Academy of Ukraine of the MFA of Ukraine

According to the UN statistics, today we are witnessing an unprecedented scope of legal and illegal migration as a result of military conflicts and other dangers to people's life and health. The article reviews the situation with different categories of migrants in the Middle East during the last years as well as important problems connected with the trends in migration, in the humanitarian sphere and security. The author's vision of the possible directions for finding solutions to these problems is given.

Keywords: Middle East, migration, illegal migrants, refugees, displaced persons.

Новицкая О.В. Роль ООН в управлении миграционными процессами на Ближнем Востоке / Дипломатическая академия Украины при Министерстве иностранных дел Украины

По статистике ООН, сегодня мы являемся свидетелями беспрецедентных по масштабам процессов законной и нелегальной миграции, спровоцированных вооруженными конфликтами и другими опасностями для жизни и здоровья людей. В статье проводится анализ ситуации, связанной с разными категориями мигрантов на Ближнем Востоке в течение последних лет, а также связанных с миграционными трендами актуальных проблем в гуманитарной сфере и сфере безопасности. Дается видение автором возможных путей решения вышеуказанных проблем.

Ключевые слова: Ближний Восток, миграция, нелегальные мигранты, беженцы, перемещенные лица.

Стаття надійшла до редакції: 21.04.2016

Рекомендовано до друку: 20.12.2016